

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din. 8

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

OTROCI

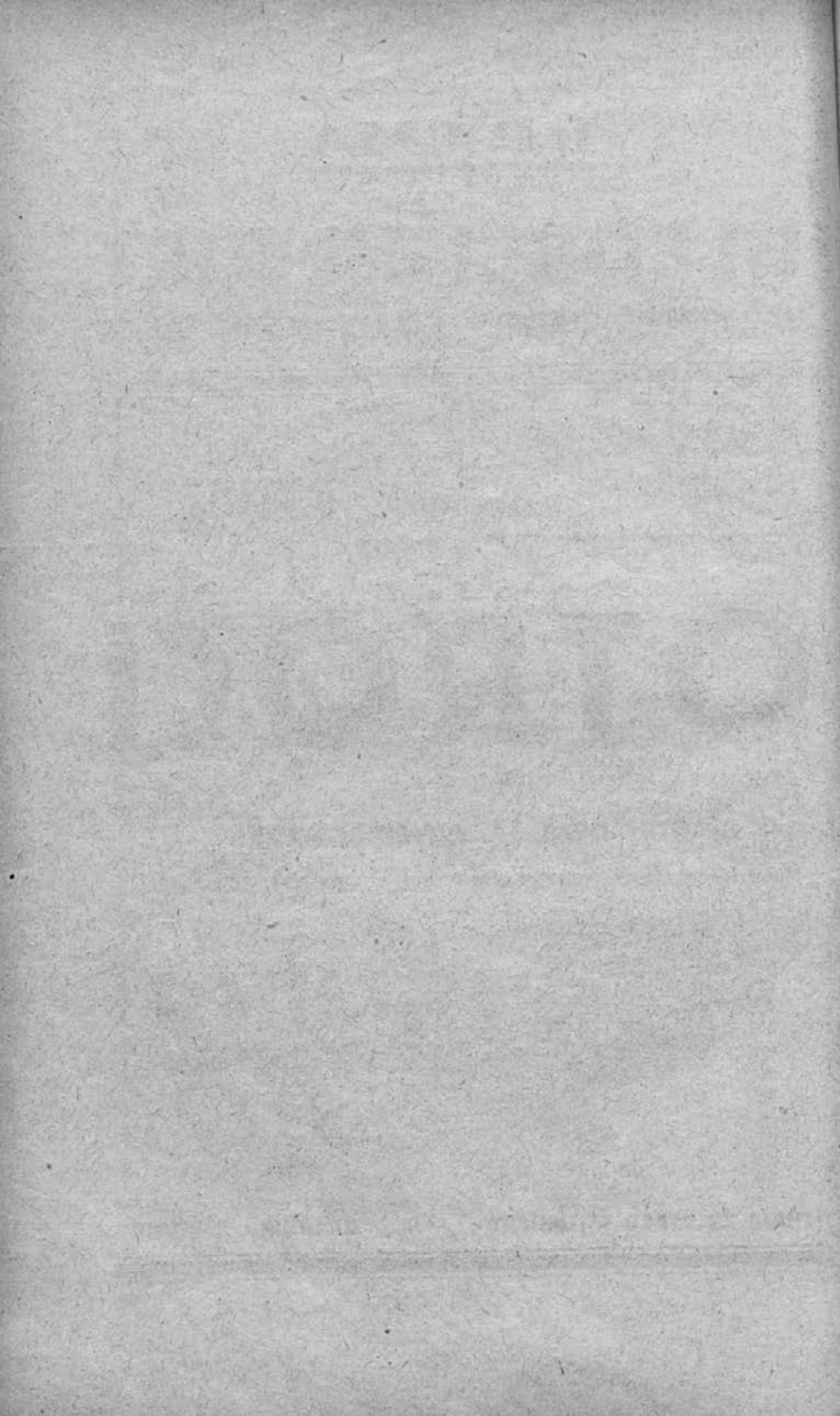
Premijera 17. novembra 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : J. VIDMAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 17. novembra 1935

Herman Bahr

Avstrijsko-nemški pisatelj Bahr je začel svojo pisateljsko pot koncem prejšnjega stoletja in to v času, ko je naturalizem postajal evropska moda. Za avstrijske razmere je bil poleg tega še prav posebna senzacija, ker so njegovi mladi zastopniki po vzoru francoskih naturalistov »grozili« razgaliti vso resničnost življenja in okolja, v katerem je tavalala avstrijska fevdalna in meščanska družba. Naturalizem, ki je bil zlasti v Franciji povezan s socialnimi problemi (Zolajev »Germinal« 1884. l. itd.) je dobil v Avstriji že takoj spočetka nekoliko sfrizirano podobo tako, da se ni povzpel niti do tistih umetniških, socialno-idejnih in družbeno kritičnih višin, kakor se je nemški Gerhardt Hauptmann v puntarski drami »Tkalci«. Njegovi zastopniki v nemško-avstrijski literaturi niso razpolagali niti s tisto bistrovidnostjo, niti s tistim talentom in pridnostjo, ki bi bile potrebne, da bi kdo izmed njih ustvaril tak romanski ciklus, kakor ga je Zola v ciklu »Les Rougon-Macquart, histoire naturelle et sociale d'une famille sous le second Empire«, da bi v leposlovnji obliki podali dokaj zanimivo zgodovino avstrijskega okolja. Avstrijska višja družba je že v zadnjem desetletju prejšnjega stoletja kazala izrazite znake propadanja in notranje gnilobe, ki ni prizanašala niti c. kr. habsburškemu dvoru. Samomor avstrijskega prestolonaslednika Rudolfa (l. 1889.), ki bi naj bil postal nekoč avstrijski cesar, je bil jasen dokaz, da v avstrijski najvišji družbi ni vse v redu. Če gledamo danes nazaj, zlasti pa, če prebiramo spomine raznih knezov, vojvod, grofov in grofic, osebnih tajnikov in komornih slug, ki so vsj živeli pod tistim režimom, moramo ugotoviti, da se je agonija habsburškega cesarstva začela že v prejšnjem stoletju, čeprav je za svoj konec, ki se je manifestiral v precej rani smrti poslednjega (za sedaj) habsburškega cesarja Karla, pregnanca iz stoletne dedne monarhije, potrebovala okrog petdeset let. Takšnega konca večina sploh ni slutila, v literaturi ga je mogoče edini slutil Karl Kraus, napisal pa ga je šele med vojno v ogromni knjižni drami, ki bi jo bilo treba igrati deset večerov, »Die letzten Tage der

Menschheit. Razume se, da je izšla šele po vojni, ko e. kr. Avstrije ni bilo več.

Če človek danes pregleduje nemško-avstrijsko literaturo zadnjih petdesetih let in jo primerja z zgodovino (družbeno, politično, splošno), mora ugotoviti, da večina te literature ni znala najti korenin, iz katerih bi lahko rastla v »košata drevesa«, korenin, iz katerih bi pognala dela trajne zgodovinske in umetniške vrednosti. Aristokratski manirizem in artizem, sentimentalne tragedije, konvertitstvo, aristokratsko-fevdalni katolicizem s cesarsko pobožnostjo itd., itd. — to so skoraj edini značilni znaki avstrijsko-nemške literature zadnjih petdesetih let. Zato ni čuda, če nekateri trde, da je v takem vzdušnem okolju bila edina svetla točka Krausova »Baklja« (Die Fackel) odtosno njegovo delo sploh.

Bahr je začel svojo pot v javnost l. 1886., ko je izdal polemično brošuro zoper Hohenwartovega trgovinskega ministra prof. Schäffleja, ki je učil nemožnosti socializma. Mladi Bahr je bil takrat socialdemokrat, kar je bilo za nekatere mlade literature prav tako modno in moderno, kakor biti naturalist. Toda, ko je veter časa začel pihati drugam, je H. Bahr, kakor mnogi drugi, obrnil najprej hrbet naturalizmu, pozneje pa tudi socialni demokraciji, iz katere je preko svobodomiselnega, salonskega, plemenitega, čuvstvenega (ali kakršnegakoli že) anarhizma zašel v katolicizem, konvertiral in se samovšečno imenoval za očeta Benediktinca. Zato ga je lani ob njegovi smrti Krleža močno ironiziral, ko je ugotovil njegov največji talent — zmožnost spreobračanja in izmenjavanja, ker se je »kakor clown spreobrnil iz bivšega brezbožnika v fratra« (Krleža: Evropa danas str. 159.).

»Boga ni,« je pisal v svoji davni, liberalni fazi, »bog nastaja in kakor hitro je nastal, nastaja spet iznova«; ta Vsenemec, antihabsburgovec, veleizdajalec v iredentističnem, pangermanskem, Bismarckovem smislu, svobodomislec in protiuultramontanist je po spoznanju, da je v »književnosti dobra fraza dobro delo«, — uvidel, da se mora spreobrniti v spokornika. »Ich sah bald, dass es hier vor allem galt, mich umschalten zu lernen. An Begabung dazu hat's mir ja nie gefehlt« (Krleža ibd.).

Naravnost bolešno nagnenje je imel »boriti se« za vsako novo literarno strujo, priključiti se vsaki novi literarni senzaciji in jo nekaj časa zagovarjati z vsem neugnanim temperamentom. Tako bi skoraj lahko rekli, da od naturalizma do ekspresionizma kmalu ni literarne ali pa splošno umetnostne struje, o kateri ne bi Bahr pisal in se ji ali priključil, ali pa ji nasprotoval. Vsekakor mu je treba priznati, da je bil temperamenten, rutiniran stilist, čeprav se danes vedno bolj čuti, da je bilo v njegovem delu, v njegovih zaletih marsikaj frazerskega, zgolj zunanega in je mogoče prav v tem vzrok, da se je tako lahko kameleonsko spreminjal. Vse njegovo delo, dobro

in slabo, je proizvod avstrijsko-nemške družbe iz druge dobe iranc-jožefinizma, kateremu je poleg svojega konvertitstva v katolicizem dal še posebni obulus v knjigi »Schwarzgelb« (leta 1917.), kjer je izpovedal svoj c. kr. habsburško-avstrijski patriotizem. Rdečo zastavo svoje mladosti je zamenjal v »zreli trezni dobi« s črnozolto zastavo Habsburgovcev, ki pa se je 1917. l. že začela nagibatj k tlom — ne v znak paradnega pozdrava, temveč v znak pogrebnega pozdrava, ko se zastave sklonijo nad grobom mrtvih.

B. Kreft.

H. Bahr: Otroci

Bahr je napisal poleg romanov, novel in esejev mnogo gledaliških iger. Prva njegova drama je izšla l. 1887. z naslovom »Novi ljudje« (Neue Menschen). To je bila ljubavna drama »svetovnega revolucionarja«, pisana pod vplivom Ibsena. Čez dve leti je izdal politično dramo »Veliki greh«.

1889—1890 je prebival v Parizu, živel med literatskimi bohemi, nosil je bourgetovsko brado in slikarsko haljo ter tako skušal tudi v dnevnem, privatnem življenju opozarjati nase. V Parizu je napisal roman iz življenja umetnikov »Dobra šola« in l. 1891. je izdal trodejanko »Mati« (Die Mutter), ki že nosi pečat pariškega življenja in ki mu jo je Hofmannsthal, (pseudonim Loris) skritiziral v dunajski reviji »Moderne Rundschau«. V istem letu pa je javno odpadel od naturalistične smeri in postal v knjigi »Überwindung des Naturalismus« njegov nasprotnik.

Potuje v Rusijo, piše za tragedinjо Duze, se vrne na Dunaj in se utabori v »Caffé Central« in pri »Grienteidlu«, je gledališki kritik in ustanovi tednik »Die Zeit«, napiše roman o gledališču, piše drame in komedije in skuša biti centralna osebnost v dunajskem umetniškem svetu.

1906. l. je šel v Berlin za režiserja k Reinhardthu, kjer pa ni napravil karijere. 1910. l. je doživel s komedijo »Koncert« svoj največji gledališki uspeh, čeprav je Arnold (Das deutsche Drama 1925, str. 700/701) napisal, da je moral režiser Otto Brahm napraviti najprej iz »Konzerta« — »Streichkonzert«, ker je bila komedija mnogo predolga. 1912. l. je konvertiral v katolicizem. Zadnja leta je menda preživel na gradu Bürgelstein pri Salzburgu.

O dramatiku Bahru je dal Arnold to-le oznako: »Bahr je v gledališču slikar s hitro roko, vse učinkuje kot kakšna improvizacija na maškeradi: dialog je mnogokrat dovtipen in zabaven.« Zaradi njegovega nagnjenja k aktualnostim in dnevnim vprašanjem, ki jih je kaj rad vnašal v vsa svoja dela, so označili njegove gledališke igre kot tipične žurnalistične drame. To je lahko njihova slaba, pa tudi njihova dobra stran.

Vse te značilnosti lahko opazimo tudi v naši komediji »Otroci«. Bahr jo je napisal kot nasprotnik naturalizma in materializma, zlasti pa kot nasprotnik darvinizma in dednostne teorije. V tisti dobi se je o tem vprašanju še mnogo pisalo, čeprav je problem dednosti najbolj jasno opredelil v naturalistični književnosti že Zola, ko je v uvodu prvega zvezka »Les Rougon-Macquart« (l. 1871.) zapisal: »Pokazati hočem, kako je z rodino, ki se razmnoži na krožek kakih desetih do dvajsetih bitij, ki se zde na prvi pogled bistveno različna drugo od drugega, če pa stvar natanko preiščemo, se pokaže njihova tesna medsebojna sorodnost. Dednost ima svoje zakone kakor težnost. Poskusiti hočem, izslediti in zasledovati nit, ki vodi z matematično točnostjo od človeka do človeka, s tem, da rešim dvojno vprašanje vpliva temperamentov in okolja.« Vodilna misel, kateri je Zola hotel podrediti svoja opazovanja, je bila dednost. (Glej Sturm: Zola, realizem in naturalizem kot uvod v slovenski prevod »Germinala« str. 13.)

Tej dednostni teoriji se Bahr v komediji »Otroci« postavi po robu in jo na koncu s komedijskim, lahko bi rekli celo s filmskim happy-edom konča veselo, zadovoljivo za občinstvo, ki je v II. dejanju vse prepadeno od nenadne tragedije dveh mladih zaljubljenecv, ki sta radi očetove izpovedi postala nena doma brat in sestra ter jima je od tistega trenutka vsaka ljubezen prepovedana.

Bahr, ki pojmuje dednost kot nekaj mehničnega in prirodo kot nekaj izoliranega, ki mora tako tudi vlogo krvi pri naslednikih pojmovati mehnično, kakor so to delali mnogi naturalisti, ki so se naslanjali na mehnični, prirodoslovni materializem — kaj lahko dokaže, da dednostna teorija naturalistov ne drži, ker zoper to postavlja vzgojo in okolje. V tem je imel precej prav, ker so naturalisti kot mehnični materialisti vlogo dednosti, podedovane krvi — pretiravali in kot mehnični materialisti niso znali najti dialektčnega razmerja med naturo in družbenim okoljem itd.

Ana, ki je v krstni knjigi zaznamovana kot hčerka zakonskega para dr. Scharizerja — ima ves značaj po svojem očetu, čeprav se na koncu izkaže, da ne teče v njej kri dr. Scharizerja, temveč kri grofa Freyna. Zato se Bahr v III. dejanju ponorčuje v besedah z dr. Scharizerja, ki pravi, da je grof storil prav, da je dal svoji hčerki, njegov robustni, kmečki značaj. Danes nam je taka nekrvna sprememba precej jasna, ker vemo, da človek, ki je zrastel v drugem okolju, človek, ki so ga vzgajali drugi ljudje, lahko povsem nasprotuje značaju in ideologiji svojih krvnih staršev, ker ni pri človekovem razvoju važna in odločilna zgolj priroda, temveč prav tako ali pa mogoče še bolj — vzgoja, običaji, navade, družbeni odnosi, materialno okolje itd. Seveda se glas krvi kaj rad pojavlja od časa do časa in lahko bi rekli, da se v vsakem človeku vrši borba med prirodo in družbo.

Kljub rahli oddaljenosti od našega časa ima komedija »Otroci« poleg svoje gledališke vrednosti (vsem igralcem nudi hvaležne vloge in občinstvu napet zapletljaj) precej aktualnosti, ki jo vežejo z našim časom. Ena izmed teh je tudi Anina »prosvetljenost« in Anino socialdemokratstvo. Otroci so se vedno več ali manj puntali zoper starše in zoper staro. Eden izmed prvih je to obravnaval Turgenjev v romanu »Očetje in sinovi«. V mladostni preobjektivnosti so zato mnogi tudi kaj radi pripadniki politično »ekstremnih« struj — čeprav mnogi pozneje vse to opuste. Kakor je bilo za marsikoga takrat le moda biti socialdemokrat, ker je bilo prepovedano in ker je zaradi svojega socialdemokratskega prepričanja skušal nagajati in imponirati — tako je danes precej podobno s toliko preganjanim »marksizmom« mnogih mladih ljudi. Ana je vzrastla v topli meščanski sobi, spi v topli postelji, nobenih skrbi nima, a se je okitila s frazo o socialni pravičnosti in socialni reformi, skuša ljudstvo prosvetovati s predavanji in skioptičnimi slikami (stara je komaj 17 let!...) in se smatra za ne vem kakšno revolucionarko, da se vidi komornemu slugi Jeanu skoraj nevarna... Na koncu se vse to potopi v ljubezni in srečnem zakonu z grofom Konradom in človeku ostanejo kot refrain v spominu Bayerleinove besede, ki jih je izgovoril v I. dejanju; ko mu je Ana rekla, da je »sodružica«: »Toda gospodičnica — da bi se vi, ki živite v tako lepem starem stolpu, na debelih preprogah in pri topli peči, za kratek čas, samo da vam dan ni predolg, nekoliko frizirali z našimi zadevami — raje ne, gospodična! S tem si samo brez potrebe ubijate glavo, mi pa zaradi tega tudi nismo nič na boljšem.« Razočarana Ana vzklikne: »Kaj pa naj bogatini počno?« In proletarski Bayerlein, ki je poleg tega še nezakonski sin njenega vzgojitelja, ji odgovori: »Pustite bogatine, naj bodo, kar so!... Za drugo bomo potem že mi poskrbeli, boste videli!...«

Bahr te misli naravnost več ne razvija v svoji komediji, toda vse, kar se v njej zgodi po tem razgovoru, je dokaz, da je Anino zanimanje za socialne probleme bilo zgolj zunanje, zgolj sredstvo za dokaz njene upornosti zoper starše in — nič več... Zato je lahko vzrok samo za kakšen škandal v familiji — ni pa še revolucionarno, nevarno dejanje, kar njen sicer nekrvni oče dvorni svetnik dobro ve in se zato niti najmanj ne razburja nad izpadi in početjem gospodične »sodružice« Ane. Takih »Ančk« obojega spola je tudi danes precej, zato bi ne bilo napak, če bi gledali starši in oblasti z bolj mirnimi očmi nanje, z očmi dr. Scharizerja, ki prenaša Anine izpade s kmečkim, nekoliko robustnim humorjem.

*

Glavna dela H. Bahra. Romani: Die gute Schule, Theater (roman iz dunajskih umetniških krogov), Die Rahe, Drut. O

Mensch, Himmelfahrt; novele: Stimmen des Bluts (v naslovnj noveli je že obravnaval isti problem kakor v naši komediji »Otroci«); gledališki komadi: Tschaperl. (Ein Wiener Stück), Josephine (Igra iz Napoleonovega življenja), Der Star (Ein Wiener Stück), Der Meister (komedija), Die Andere (igra), Ringelspiel (komedija), »Konzert« (komedija), Die gelbe Nachtigall (komedija), Die Kinder (komedija), Das Tänzchen (veseloigra), Das Prinzip (veseloigra), Das Phantom (komedija), Der Querulant (komedija), Der muntere Seifensieder (burka), Die Stimme (igra); eseji: Wiener Theater (1892—1898), Rezensionen (Dunajska gledališča v l. 1901—1903), Glossen (o dunajskih gledališčih v l. 1903—1906.), Dialog vom Tragischen (eseji), Dalmatinische Reise (potopis s slikami), Austriaca (eseji), Inventur (eseji), Erinnerung an Burckhard, Schwarzgelb itd. Njegova žena je izdala izbor misli in aforizmov iz njegovih del pod naslovom H. Bahr: Mensch, werde wesentlich! (Gedanken aus seinen Werken, 1934. Verlag Styria, Graz.)

K. B.

Citati iz Bahrovih del

Želim si osvoboditev žene in njeno izenačenje z možem iz tisoč razlogov. Želim si jo pa tudi iz teoretične radovednosti, kajti šele potem, ko bomo potegnili raz nje velemeščanko in malomeščanko in delavko, se bo mogla prikazati žena samanjeno naravno bitje.

Hotel bi vse druge razlike, ki jih je nakopičila zgodovina, med moškim in žensko odstraniti, da bi se končno dokopal do tiste večne in velike, čiste, jasne in razumljive ženske narave, ki jo je v njeno telo vcepila priroda.

(Überwindung des Naturalismus, 1891)

Vsak trenotek je treba vedeti, da smo eno in isto z vsemi stvarmi narave. Jaz in sonce, jaz in vsaka žival, jaz in najvišja misel, ki se da izmisliti, ali najboljše čustvo, ki se da čutiti, so od vsega početka do konca vseh časov vedno isti. Mi in vse smo večno kroženje večno gibanje iste moči.

(Rezensionen 1900)

Otroci uredi svoje razmerje do ljudi zgolj po svojem strahu; če opazijo, da je nekdo dober in se boji, da bi jim storil kaj hudega, in se zato čutijo varne pred njim, uporabijo to vedno zato, da nekaznovani zoper njega greše. Sicer pa je isto z odraslimi; le da se ti vendarle včasih na tihem nekoliko sramujejo. Vidi se, kakor da je zakon naše narave, da vsak človek prav toliko stori drugemu, kolikor more računati, da mu bo oni dovolil. Zato postane tisti, ki mu je vse pogodu,

dober človek, tisti, ki ničesar ne dovoli, pa hud človek. Prvega ljubijo, a se mu posmehujejo, tega sovražijo, a mu slede. To mirno lahko izrečemo, ne da bi se morali bati, da bi se zaradi tega dober človek spametoval in se odločil za slabo in hudo.

(Glossen 1907)

Je sovraštvo, ki je produktivno. Končno je vedno vse odvisno od človeka. Mali ljudje zapravljajo tudi svoje sovraštvo. Vélike napravi sovraštvo stvariteljske.

(Tagebuch 1908)

Če bi bili otroci samo ponovitev staršev, bi očetova izkušnja lahko sina vodila, toda potem bi se človeštvo samo ponavljalo, nikoli pa nadaljevalo, nikoli razvijalo. Toda sin mora postati več, kakor je bil oče; z vsakim novim človekom se začne nova oblika človeštva, kaj naj potem počne s starimi sredstvi?

(Austriaca 1911)

Ni na svetu ženske, ki bi popolnoma razumela moškega, pravega moškega; in tako tudi ni na svetu moškega, ki bi popolnoma razumel žensko, pravo žensko. Naj bo še tako moder, najboljši, najpravičnejši, vedno ji bo storil krivico, kadar bo odločal o njenem življenju.

(Inventur 1912)

Ošabnost Evropea je brezmejna; še vedno si kaj radi domišljujemo, da zamore človečanstvo uspevati samo v naših šegah in navadah. Nekoliko te bedaste blodnje še tiči v vsakem izmed nas, kot da je človeško dostojanstvo predpravica kakšne rase in kot da je človeški duh vezan na tehnične iznajdbe.

Naš kmet je največji pagan: ljubi samo tistega, ki se ga mora bati, k močnejšemu pa moli. On, ki daje dež, ki pošilja točo, ki lahko blagoslovi in uniči setev, je njegov Bog; kmet moli k naravi. Je poslušen? Da, močnejšemu, ki si lahko poslušnost izsili. Je za odpoved? Nikoli, ker ljubi življenje, je nenasiten, nikoli mu ni dovolj; kakor drevo hlastno črpa sokove iz zemlje, tako se zažre kmet kot izžejanec v življenje. Samo en strah ima, to je smrt. Smrt je zanj konec, večni konec; zato težko umira.

(Bildung 1900)

Umetnost je telefon večnosti. Toda za telefoniranje je treba dveh: tistemu, ki kliče, mora nekdo odgovoriti. Šele z odgovorom časa je poziv večnosti zvezan v umetniško delo.

(Sendung der Künstler 1923)

Kritik mora biti človek, ki se zna spreminjati, človek iz kavčuka in kačji človek duha, ki vedno zleze iz svoje kože in se vtihotapi v vsako tujo naravo, da poroča od tam, kaj se v njej dogaja in kako je tam. Kritik se mora svojega popolnoma rešiti, svoje instinkte odložiti zato, da izvohuni tuje, mora se znati odpovedati in odreči, gospodstvo mora odklanjati in rajši živeti za druge, mora biti poslušen in nesebičen prijatelj tujih tajnosti, vse mora odpuščati, ker ve, kako in zakaj se je moralo tako zgoditi.

(Überwindung des Naturalismus 1891)

Goethejeva dramaturgija v Echermannu

»Z dobrimi deli sem dvignil tudi igralce. Kajti študiranje izvrstnih stvari in neprestano delo na izvrstnih stvareh je moralo nekaj zaleči pri ljudeh, ki jih narava ni pustila na cedilu. Poleg tega sem bil v stalnih osebnih stikih z igralci. Vodil sem bralne vaje in sem vsakemu razložil njegovo vlogo. Zahajal sem h glavnim skušnjam in sem razpravljajal z njimi, kako bi se kaka stvar dala bolje narediti. Hodil sem tudi k predstavam in sem jih naslednji dan opozarjal na vse, kar se mi ni zdelo prav.

Tako sem jim pomagal v njihovi umetnosti naprej. Toda skušal sem tudi ves njihov stan dvigniti v vnanjem ugledu. Pritegnil sem najboljše in največ obetajoče v svoje kroge in sem svetu pokazal, da jih smatram za vredne družabnega občevanja v moji družbi. Zaradi tega jih je jela sprejemati tudi druga weimarska visoka družba in igralci in igralke so bili s častjo sprejeti v najboljših krogih. To jim je moralo dati veliko notranjo in vnanjo kulturo. Nekateri izmed njih imajo danes najodličnejši družabni takt in so lahko v čast tudi najboljši družbi.«
(22. III. 1825.)

Razno

V Budimpešti igrajo Nušičeva komedija »Gospa ministrica«. To je prvi jugoslovanski komad, ki ga igrajo v Budimpešti po vojni.

V Zagrebu pa Nušičeva komedija »Ujež« ni imela toliko uspeha kot na krstni predstavi v Beogradu, kjer igrajo sedaj že Nušičeva komedija »Svinja«. Nušić, ki je nad 71 let star, piše sedaj zopet novo komedijo.

V Zagrebu so te dni igrali »Tuje dete«, ki je že drugo sezono na repertoarju, v Osijeku pa komedijo »Miljon težav« Katajeva.

Kolinska

CIKORIJA

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljše in najcenejše moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana
STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

OTROCI

Komedija v treh dejanjih. Spisal Herman Bahr, poslovenil Fran Kobal.

Režiser: Bratko Kreft.

Dvorni svetnik prof. Scharizer . . .	Bratina
Ana, njegova hči . . .	A. Levarjeva
Gandolf grof Freynov . . .	Levar
Dr. Konrad grof Freynov sin . . .	Drenovec
Bayerlein . . .	Pianecki
Jean . . .	Jerman

Godi se v stari hiši grofov Freynov.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste . . .	Din 28 ⁻
" II. - III. vrste . . .	" 26 ⁻
" IV. - VI. " . . .	" 24 ⁻
" VII. - IX. " . . .	" 22 ⁻
" X. - XI. " . . .	" 20 ⁻
" XII. - XIII. " . . .	" 18 ⁻

Lože v parterju (Din 100 ⁻)	Din 100 ⁻
" v I. redu (Din 100 ⁻)	" 100 ⁻
" balkon (Din 70 ⁻)	" 70 ⁻
Dodatni loži (Din 20 ⁻)	" 20 ⁻
parterju (Din 20 ⁻)	" 20 ⁻
I. reda (Din 20 ⁻)	" 20 ⁻
galerijski (Din 15 ⁻)	" 15 ⁻

Blagajna se odpre ob 20.

Balkon: Sedeži I. vrste . . .	Din 20 ⁻
" II. " . . .	" 16 ⁻
Galerija: " I. " . . .	" 14 ⁻
" II. " . . .	" 12 ⁻
" III. " . . .	" 10 ⁻
Galerijsko stojišče . . .	2:50
Dijaško stojišče . . .	5 ⁻

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do ob 1. in od 3. do 5. ure opernem gledališču od 10. do ob 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za prevoz je vračunana v cenah

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

